

Anne Frasier

BEDEN OKUYUCU

Ölülerin yüzlerinde hikâyeleri dolaşır.

BEYAZ BAYKUŞ: 35
ROMAN: 20

ANNE FRASIER / BEDEN OKUYUCU
Orijinal İsmi: The Body Reader

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans
aracılığıyla alınmıştır.

Copyright © 2016 Theresa Weir.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing,
www.apub.com, in collaboration with Akcalı Copyright Agency.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çeviren: Begüm Kovulmaz
Editör: Murat Nedim Koca
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Beyaz Baykuş: Ağustos 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-615-8

© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
facebook.com/beyazbaykusyayinlari – twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari – www.beyazbaykus.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

-Psikolojik Gerilim Serisi-

Anne Frasier

BEDEN OKUYUCU

Ölülerin yüzlerinde hikâyeleri dolaşır.

Çeviren: Begüm Kovulmaz

1. BÖLÜM

Bir gün çığlık atmayı bıraktı. Aynı gün, penceresiz hücresinin diğer tarafındaki dünyayı düşünmeyi de bıraktı. Dünya artık yoktu. En azından onun için... Artık yalnızca düzensiz aralıklarla gelen yemeklerden başka bir şey yoktu. Yemeğini karanlıkta ve ne yediğini görmeden yedi. Ne yediğinin de önemi yoktu. Çünkü dili artık tatları ayırt edemiyordu.

Hayatı, merdivenlerden yükselen ayak seslerini dinlemekten ibaretti. Onun haricinde kendi ayaklarının beton zemine sürtüşünü duymak ve konuştuğu zaman sesini dinlemek... Tanrı yardımcısı olsun! Kendi sesinin ziyaretlerini beklediği zamanlar olmuştu ki bu kafasının içindeki sessizlikten daha iyiydi.

Bazen de adam, onu odadan çekip çıkarıyor, karanlıktan çekip alıyordu. Bodrum katının tavanında sallanan çıplak ampulün kör edici ışığında çevresine gözlerini kırıştırarak bakıyordu. Konuşmaya başladığında boğazından çatlak ve yabancı sesler çıktığında adamdan tokat yiyordu ve bunda bir sorun yoktu.

Bugün, adam onu bodrumun köşesindeki gidere sürüklemiş, musluğu açmış ve hortumla çıplak vücuduna buz gibi su püskürtmüştü. O zaman bile çığlık atmadı. İçinde savuracağı bir çığlık bile kalmamıştı.

“İğrençsin!”

Herhalde öyleydi. Belki de bu yüzden adam, ona dokunmayı bırakmıştı. İğrenç olmak iyiydi. Bir süre su tuttuktan sonra musluğu kapamıştı. O da ıslak beton zeminde soğuktan titremeye başlamıştı. Titrerken sanki yerdeki kendisi değilmiş gibi ne tuhaf bir şey diye düşünmüştü.

“Haydi. Hücreye dön.”

Başlangıçta benliğine sahip çıkmaya çalışmıştı. Bir süre kendine kim olduğunu hatırlatıp durmuştu. Saçlarının rengini, yüzünün biçimini hatırlamaya çalışmıştı. Ama sonunda bunların hepsinden vazgeçmişti. Hayatı buydu, saçları ve yüzü burada işe yaramıyordu. Bir şey arzulamadığınızda hayatta kalmak da kolaylaşıyordu. Teslim olup kaderinizi kabullendiğinizde var olmaya tahammül etmek kolaylaşıyordu. Çünkü bu kâbus, her gün yeniden başlıyormuş gibi gelmiyordu. Hücrede yere uzanıp dertop oldu, dizlerini göğsüne çekti ve titremeye devam etti.

Şimdi adam kapıyı kilitleyecekti.

“Bir süre daha kalabilir misin?” dedi zorlukla çıkan sesiyle. “Benimle konuşur musun?”

Adam ona baktı. Kirli sakallıydı. Zalim ama dalgın bakışlı gözleri vardı ve dağınık kumral saçları. Fakat adam, onu düşünmüyordu bile. O artık nahoş bir yüke dönüşmüştü, keşke almasaydım dediği ama beslemek zorunda olduğu köpek gibiydi. Beslemeyi hatırlarsa tabii. Adamın arkasındaki ampulün ışığı titredi, sonra söndü. Bütün ev sessizliğe gömüldü. Adamın karanlıktaki küfrü duyuldu. Etrafı simsiyahtı ama karanlık onun dostuydu. Karanlıkta kalmaktan kulakları keskinleşmişti. Karanlığın ötesine bakıp çevresindekileri zihinsel olarak görselleştirmeye, duvarların uzaklığını, tavanın yüksekliğini hayal etmeye alışkındı. Işıklar söndükten birkaç saniye sonra uzun zamandır hissetmediği tuhaf bir şey hissetti.

Umut!

Adamın ölçülerini, boyunu, ağırlığını ezbere biliyordu. Ellerindeki nasırları, karnındaki uzun, geniş yara izini biliyordu. Pazılarının çapını, nefesinin sigara ve alkol koktuğunu biliyordu. Vazgeçeli o kadar uzun zaman olmuştu ki şu anda *kaçmayı* düşünmesi tuhaftı. Belki de kış uykusuna yatmıştı ve alttan alta sessizce

doğru anı, avantajlı olacağı saniyeyi beklemişti. Karanlıkta görebiliyordu. Gizemli bir görüş falan değildi bu, hayatını tamamen karanlıkta geçiren tüysüz bir köstebek faresi gibiydi daha çok... Bir süre sonra karanlık engel olmaktan çıkıyordu.

Adam sol kalçasının üstünde şok tabancası taşıyordu. Tanıdık bir model değildi ama üzerinde kaç kez kullanıldığından, o şok tabancası hakkında bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Karanlıkta! Karanlığın da karanlığında...

Zihni adamla arasındaki mesafeyi ölçtü. Ayağa kalktı ve atıldı. Eliyle kılıfını açtığı şok tabancasını kaptı. "Aç" düğmesine bastı. Şok tabancası vızıltıyla açıldı. Adam üzerine hamle yapınca yüzüne çarpan havayı hissetti. Kılıçla saldıran biri gibi şok tabancasını adamın göğsü olduğunu umduğu yere doğru yönlendirdi. Şok tabancası adama temas etti ve boğazından boğulur gibi sesler çıkaran adam yere devrilip ayaklarının dibinde kıvranmaya başladı. Onun yanından geçti, sallanarak ilerledi, sonunda zemin katabı çıkaran parmaklıkları merdiveni buldu. Günlerce, aylarca onun üst kattaki adımlarını dinlemiş, belindeki kılıfı çıkarıp tabancasını masanın üstüne bıraktığını duymuştu. Kollarını öne uzatıp sendeleyerek basamaklardan çıktı. Mutfaktaydı. Parmakları masayı aradı ve aradığını buldu. Şok tabancasını bırakıp masadaki kılıfı aldı, içindeki silahı çıkardı. Ağırlığı ve şeklinden anladığı kadarıyla 40 kalibrelik bir Smith&Wesson. Standart polis tabancası. Arkasındaki merdivenden gelen ayak seslerini duydu. Şarjörü kontrol edecek zamanı yoktu. Tabancayı iki eliyle kaldırdı, aşağıdan gelen ayak seslerini dinledi, adamın zorlanarak merdivenlerin tepesine ulaştığını duydu ve yaklaşan öfkesini hissetti. Ateş etti. Üç el... Tetiği her çekişinde karanlıkta bir ışık çaktı. Sıcak ve boş kovanlar çıplak ayaklarının üzerine düşüp sekti, burnuna barut kokusu doldu. Adam bir homurtu çıkardı, merdivenlerden aşağı yuvarlandı.

Artık eve gidebilirim.

Döndü. Arka kapıyı buldu ve açtı. Kış gelmişti. Kışı beklemiyordu. Soğuktan nefesi kesildi. Zihni “Koş!” diye haykırıyordu ama kendini mutfağa dönmeye zorladı. Kapının yanındaki askıdan ağır, yünlü bir ceket buldu. Ceketini çıplak bedenine geçirdi, fermuarını boğazına kadar çekti, cebinde bulduğu bereyi de başına geçirdi. Hepsi adam gibi kokuyordu. Birden beklenmedik bir üzüntü dalgası içini kapladı. Onu öldürmekle doğru olanı mı yapmıştı? Ayaklarına büyük gelen botlar buldu, tabancayı cebine koydu ve evden çıkıp koşmaya başladı. Dönüp arkasına bile bakmadı.

Evim.

Bir zamanlar...

Evinde başka bir erkekle kalıyordu. Adını dahi hatırlayamadığı bir adam. Fakat yüzü. Yüzünü, dokunuşunu, gülümsemesini hatırlıyordu. Koşarken önünden geçtiği evler karanlıktı, sokak lambaları bile yanmıyordu. Gökyüzünde yıldız da yoktu ay da.

Karartma.

Eski hayatından hatırladığı bir sözcüktü. Botlar ayağından fırlamasın diye ayaklarını sürüyerek, bacaklarının soğuktan hissizleşmesine aldırmadan yürüdü. İyi hissediyordu. Arkasından yaklaşan bir arabanın farları karla kaplanmış caddeyi aydınlattı. Ceketine daha hızlı sarınıp yürümeye devam etti. Araba kavşakta durunca bunun bir taksi olduğunu gördü. Koştı, taksiye yetişti, arka kapısını açıp bindi. Sonra zihni açıldı. Eski hayatına dair, hâlâ anladığı, hatırladığı şeyler vardı.

Bir şekilde polisle bağlantıya geçmesi gerektiğini biliyordu. Direksiyonun arkasındaki adama kaçışını anlatmayı düşündü ama konuşmak, kendisiyle ilgili bir şeyler paylaşmak istemiyordu. Tek düşünebildiği eve ulaşmaktı. Şoför tiksintiyle homurdandı, omzunun

üstünden ona baktı ve “Ah, hayır! Olamaz!” dedi. “Çık. İn arabadan aşağı... Evsizleri dolaştırıracak vaktim yok benim.”

Taksiden inmek en son istediği şeydi. İnmeye hiç niyeti yoktu. “Ben evsiz değilim. Evime gidiyorum” diyebilirdi. Sesi taksinin içinde çok tuhaf çıkmıştı.

Bodrum katındaki hücresinde kendi kendine konuşurken çıkan sesinden çok farklıydı. Hücredeyken sesi sanki boşluktan geliyordu. Taksinin içindeyse ses dalgalarının hareket edişini duyabiliyordu. Çatlak ve gırtlaktan çıkan sesinin hafifçe çınlamasına neden olan yankıyı duyabiliyordu. Hücresi ses geçirmezdi. Takside duyularını kısıtlayan bir şeyler yoktu. Dünyanın titreşimleri. İnsanlar buna nasıl tahammül ediyordu? Düşündüğü zaman dayanılmaz buluyordu bunu... Kokular! Bacaklarının arkasına değen koltuk. Pek çok insanın temas ettiği yapışkan suni deri. Dikiz aynasından sallanan araba kokusu ciğerlerini yakıyor, gözlerinin sulanmasına yol açıyordu. Cebindeki tabancayı çıkardı, adama doğrulttu. “Sür!”

Ona adresi söyledi. Birdenbire nasıl olduysa aklına gelmiş, sanki daha dün kullanmış gibi aklında belirivermişti. Taksi şoförü dediğini yaptı. İki katlı evi görünce gözleri yaşardı, boğazı yeniden yanmaya başladı ama bu kez mutluluktan ve rahatlamaktan ağlayası gelmişti. Sevgilisi evdeydi ve kollarını dolayıp onu kucaklayacaktı. Belki de ağlayacaktı, onu teselli etmesi gerekecekti. Uzun süre kucaklayacaklardı birbirlerini. Sonra adam ona yiyecek bir şeyler pişirecek, bir yandan mutluluk ve sevgiyle onu süzecekti. Bunları hayal etmek kolaydı çünkü daha önce yüzlerce kez aynı şeyi hayal etmişti. Bu sahneleri her gün bir film gibi, bazen ufak tefek farklarla ama temelde hep aynı şekilde zihninde oynatmıştı. Şoför yolun ortasında durdu. Zihnindeki filmde hiçbir zaman bir taksiiye yer olmamıştı. Şimdi ne olacağını bilemiyordu. Taksiden

indi, adama daha sonra uğrayıp parasını almasını söylemeyi düşündü ama taksi şoförü gaza basıp hızla uzaklaştı. Sokağın ortasında durdu, karşısındaki iki katlı karanlık eve uzun uzun baktı. Sıra sıra evlerden biri işte.

Evim.

Bu tanıdık kaldırımdan, tanıdık basamaklara ve tanıdık verandaya ulaşmak tuhaftı. Kapı topuzunu yokladı, sonra kapıyı tıklattı. Kapı açıldı, bir kadınla bir adamın ellerindeki mumla yüzleri aydınlandı. Adını hatırlamıştı şimdi.

Eric.

Adam onu tanısin diye, zihninde canlandırdığı sahneler gerçekleşsin diye bekledi. Ama adam bir şey söylemeden, bir soru sorar gibi yüzüne bakmaya devam etti.

“Benim” dedi sonunda, her şeyi açıklayan sözcük buymuş gibi. Her şeyi açıklaması gerekirdi bu sözcüğün. Sesi açık havada daha da tuhaf gelmişti. Söylediği sözcükler soğuk havaya karışıp yok olacak gibiydi. Dünyayı ziyarete gelen bir uzaylı, ilk seferinde böyle şeyler hissederdi herhalde. Adam birkaç dakika boyunca ona baktı, sonra yüz ifadesi yavaş yavaş değişti, farklı ruh hallerine girdi çıktı. Nihayetinde şoke olmuş bir yüzle ona bakakaldı. Mahcup bir tavırla ıslak ve uzun saçlarına dokundu, aylardır ilk defa neye benzediğini merak etti.

“Jude?”

Ses tonundan olanlara inanmadığı anlaşılıyordu. “Jude!” Evet, insanlar ona böyle sesleniyordu. Unutmuştu bunu. Bunu unutmak ne kadar aptalca. Adındaki harfler bir süre havada asılı kaldı, tutsakken tutunduğu, hayatta kalmasını sağlayan günlerin fısıltısını getirdiler. Güneşli günler, kafeler, pazar sabahı dağılan yataktan sonra birlikte içtikleri latteler.

“Eve geldim” dedi açıklamasına gerek olmayan bir şeyi açıklamak için.

Gitmişti, şimdi de dönmüştü. Eric, yanında duran kadına baktı. Haftalar ve aylar sonra, bodrumdaki adamı okumayı öğrenmişti. Hayatındaki her hareketinden, her göz kırpmasından, her nefesinden, başını her çevirisinden bir işaret almayı öğrenmişti. Ve şimdi, şu anda, önünde duran adamı okudu. Yalnızca yüz ifadesini değil, başka bir şeyi, adamın hücrelerindeki bir şeyi. Uzun zamandır zihninde canlandırıp durduğu filmin gerçekleşmeyeceğini anladı.

Birlikteler.

Bu kadın büyük olasılıkla Jude'nin yatağında yatıyor, belki onun giysilerini giyiyordu. “Yeni birini bulman uzun sürmemiş” dedi Jude. Hazırlıklı olsaydı daha iyi bir şey söyleyebilirdi belki. Adam ağzını açtı, sonra kapadı. Sonunda zorlukla konuştu: “Üç yıl oldu.”

Jude, gözlerini kırıştırdı, zihninde hücrelerine döndü. Orada aylar boyunca kalmıştı, yıllar değil. Bu adam yalan söylüyordu. Yeni bir kız arkadaş edinmişti ve ihanetini gizlemek istiyordu. “Hayır!” Kesik hareketlerle başını iki yana salladı, duyduklarını reddetti ama içten içe adamın doğru söylediğini biliyordu.

Adamın mum ışığında parlayan gözlerinde üzüntülü bir bakış vardı.

Gözyaşları.

“Evet” dedi Eric.

O, iyi bir adamdı, hassas biriydi. Bu özelliğini hatırlıyordu. “Beni ne kadar bekledin?” diye sordu.

Şimdi adam utanmış görünüyordu. Hıçkırarak ağlamaya başlayacak gibi duruyordu. Bunu görmek istemiyordu. “Bir yıl” diyebilirdi. Onun üzüntüsüyle başa çıkamadığı için onu rahatlatacak sözcükleri aradı.

“Sorun değil” dedi. Sonra ifadesiz bir sesle ekledi: “Bir daha bir erkeğin bana dokunmasını istemiyorum zaten.”

Söyledikleri adamı daha da sarstı. “Üzgünüm Jude.” Yüzünde üzüntüden fazlası vardı şimdi. Bir zamanlar ona sevgiyle bakan adam şimdi acıma ve tiksintiyle bakıyordu. Acımasına tahammül edebilirdi belki ama tiksintiye hayır.

“Bu gece birini öldürdüm” dedi. “Sana dönmek için birini öldürdüm.” Sonra dönüp koşmaya başladı. Adını az önce hatırladığı erkek arkadaşı arkasından seslendi ama o koşmaya devam etti. Karanlığa sığındı. Tanrı yardımcısı olsun, birkaç saniye için bodrum katına, hücreye, ateş ettiği için pişman olmak üzere olduğu ölü adama dönmeyi bile düşündü. Gidecek tek bir yer kalmıştı, *evim* diyebileceği tek bir yer. Ezbere bildiği yoldan ilerlemeye başladı, köşeyi döndü ve şehir merkezindeki Minneapolis Emniyet Merkezi’nin yolunu tuttu.

2. BÖLÜM

Minneapolis Emniyet Merkezi cinayet masası bölümünün kapısına dikilen Memur Myra Nettles, “İsrarla burada çalıştığını söyleyen bir kadın var” dedi ve konuşmaya devam etti: “Resepsiyonu aşıp, içeri girmeye çalışıyor.”

Dedektif Uriah Ashby’nin bir deliyle uğraşacak zamanı yoktu. Dışarıda kıyamet kopuyordu. Görev dağıtımı Uriah’nın görevi de-ğildi ama ofisteki bütün memurlar sokaklarda görev yaptığından Komiser Vivian Ortega sorumluluğu ona bırakmıştı.

“Sen baş edebilirsin bence” dedi Nettles’a.

Jeneratörler, daha önceki karartmalardaki gibi yine çalışıyor-du – ilk karartma bir yıl önce, büyük bir trafo merkezi patlayıp yandığında başlamıştı. Sonuçları ciddi ve kapsamlı olmuştu, ka-lan trafo merkezlerine aşırı yüklenildiğinden elektrikler sık sık kesilmeye başlamış, yağmalama ve kundaklama olayları artmıştı. Benzer olaylar başka zamanlarda ülkenin diğer şehirlerinde de görülmüştü, 1977’deki New York City karartmaları en kötüsüydü. Daha yakın zamanda, Katrina’dan sonra New Orleans’ta da ben-zer sorunlar yaşanmıştı. Karanlık, fırsatçı suçluları kışkırtıyordu. Minneapolis için her şey henüz bitmemişti ama yeni trafonun ku-rulup çalışır hale gelmesinin altı ay süreceği söyleniyordu.

“Adının Jude Fontaine olduğunu söylüyor.”

Bu isim dikkatini çekti. “Fontaine mi? Emin misin?”

Memur omuz silkti. “Ne söylediyse onu iletirim.”

“Onu hemen masama getir.”

Peşindeki kadınla gelen Myra, “Üzerinde bir Smith&Wesson vardı” dedi.

Uriah, Fontaine'le tanışmamıştı ama fotoğraflarını görmüş, televizyonda hakkındaki haberleri izlemişti. Karşısındaki kişi öldüğü sanılan kayıp dedektif değildi. “Bu kadın, Dedektif Fontaine değil” dedi Uriah.

Fontaine, onun yaşlarındaydı, şu anda otuz beşinde olmalıydı. Bu kadın daha yaşlı görünüyordu ve saçları da kumral değil beyazdı. Demek ki; bir evsizdi. Akıl sağlığı yerinde olmayan biri. Buna rağmen üzerinde silahla emniyete girmeye çalıştığına göre “Onu gözaltı hücresine götür” dedi. “Yiyecek bir şeyler ve battaniye ver. Onunla daha sonra ilgilenirim.” Hapse atılıp atılmaması gerektiğine onu sorguladıktan sonra karar verecekti. Hennepin Eyalet Hapishanesi ağzına kadar doluydu. Bu da şehir için yeni bir durumdu, elektrik kesintilerinin yan etkilerinden biri. Tanrı biliyor ya, hapisteki insanların çoğunun aslında psikiyatrik gözlem altında olması gerekiyordu ama devlet akıl hastaneleri yıllar önce kapandığından öyle bir şansları olmayacaktı.

Myra, kadının kollarını arkasında birleştirdi, kelepçeledi. Uriah'ya bakan kadının yüzü ifadesizdi. “Benim yerime seni mi aldılar?” diye sordu.

Uriah, soruyu duydu ama dikkate almadı. Myra'ya onu götürmesini işaret etti. Dışarıda uğraşması gereken yeterince deli vardı zaten. İtfaiye çıkan yangınlara yetişemiyordu. Hangi evlerin yanıp gideceğine karar vermek gerekiyordu. Buna bile alışmışlardı. Başını tekrar dosyalarına gömecekken “Bir dakika!” dedi.

Kaçırılan ve tutsak alınan kişilerin dramatik bir şekilde değiştiği bilinen bir gerçektir. Medeniyete döndükleri zaman artık kendilerine benzemiyorlardı, hatta bazen aileleri bile onları tanıyamıyordu. “Onu geri getir.”

Myra kadını yeniden masanın başına getirdi.

“Masan neredeydi?” diye sordu Uriah. “Bana gösterir misin?”

Kadın ayağındaki kocaman botları sürükleyerek yanından geçti. Şefin ofisi cam bir bölmeyle diğerlerinden ayrılmıştı. Departmanın geri kalanına masalar yerleştirilmişti. Açık düzende oturuyorlardı, çevrelerinde bölmeler yoktu. Güneşli günlerde caddeye bakan pencerelerden içeriye güneş ışığı dolardı. Bitkilerle arası iyi olan biri burada güzel çiçekler yetiştirebilirdi. Memurlardan birkaçının masasında, her zamanki çerçevesiz aile fotoğraflarının yanında saksı içinde bitkiler duruyordu. Üzerinde ne fotoğraflar, ne resimler olan bir masayı başıyla işaret eden kadın, “Grant Vang, ortağım” dedi. Başıyla diğer tarafı işaret ederek, “Jenny Carlise” diye ekledi. Birkaç adım daha attı, durdu. “Burası” dedi.

Masa, Dedektif Caroline McIntosh’a aitti. Yeni bir memurdu, tek başına bir çocuk büyütüyordu ve büyük olasılıkla umutsuz durumda olmasalar onu işe almazlardı. Uriah’ın ortağı emekli olunca müdür onun yerine Caroline’in geçmesini önermişti ama Uriah bunu reddetmişti. Caroline kendini işe veremiyordu. Sürekli birileriyle randevulaşıyor, bazen işe geç kalıyordu. Uriah, onu güvenilmez buluyordu. Bazen de onunla flört ettiğini düşünüyordu. Bununla da uğraşmak istemiyordu. Dedektif Uriah, ne zaman annesiyle konuşsa kadıncağız, “Biriyle tanıştın mı?” diye ısrarla soruyordu. Fakat, dedektifin aklındaki son şey yeni bir ilişkiydi.

Sokaktan gelen bir evsiz, Fontaine’in masasının yerini gösteremezdi. Uriah, karşısındaki kadına baktı, onu daha yakından inceledi, üzerine bol gelen ceketi, botlarını, pisliğini ve kötü kokusunu içine çekerken aklında başka bir senaryo belirdi. Tanrım, nasıl da kokuyordu. Burnuna gelen tatlı ekşi ter kokusu ancak *yıllar boyunca* yıkanmamış birine ait olabilirdi. Gözleri. Boş ve yenilgiye uğramış bakışlar.

Kapanmış. İçi ölü.

“Kelepçeyi çıkar.”

Kadın ona şaşkınlıkla bakınca, sesinden duygulandığını anladığını sandı ama saçmaydı bu. Duygularını belli etmeme konusunda kendine güvenirdi. Uzun zamandır yapıyordu bunu. Kelepçe çıkınca, Uriah telefonunu aldı, bir uygulama açtı. “Elini uzat!”

Jude’nin tırnakları kırıktı, avucundaki her çizgi pislik doluydu. Bilek kemiklerinin şeffaf ve ince derisi istismar izleri taşıyordu. Derin kırmızı çizgiler, şişlik, enfeksiyon. Yeniden yüzüne bakınca, kadının uzun süre açlık çektiğini anladı.

Kadının parmağını tutup ekranına bastırarak parmak izini aldı. Birkaç tane tuşa bastı, parmak izinin sahibini birkaç dakika içinde buldu. Dehşet ve şaşkınlıkla ekranındaki kumral saçlı, çekici kadın fotoğrafına bakakaldı. Ekrandaki kadının pozu, standart polis fotoğraflarına benzemiyordu. Neşeli ve muzip bir havası vardı. Telefonundaki fotoğraf “Dedektif Jude Fontaine”di.

Başına gelenleri biliyordu. Bir akşam koşmak için evinden çıkmış ve bir daha dönmemişti. Çoğu artık emekli olan dedektifler olayı çözememişlerdi. Kadının çökük yanaklarına, çatlak dudaklarına, solgun tenine baktı. Zayıf acil durum ışığı gözlerini acıtiyordu.

“Sana ne demiştin?” diye sordu. Sesi kalın ve çatlaktı, sanki nefes almayı bırakın konuşmak bile canını yakıyordu. Dedektif, kadının çenesindeki şişliği fark etti, eline bakınca bazı parmaklarının kırılmış gibi eğik olduğunu gördü.

İşkence izleri.

Yutkundu. Tam bir şeyler söyleyecekken “Yapma...” diye fısıldadı kadın. Düşüncelerini yeniden okumuştı. Gerçi bu kez tepkisini bir kör bile görebilirdi.

Bana acıma.

Mesleği yüzünden akıl almaz zalimliklere şahit olmuştu, karışındaki kadından çok daha kötü durumda kurbanlar görmüştü.

Hatta kadının pek çoğundan daha iyi durumda olduğunu söylemek bile mümkündü.

Çünkü yaşıyordu.

Belki de onlardan biri olduğu için hayattaydı. Bir “polis” olduğu için. Belki de görüntüsü Uriah’yı bu yüzden rahatsız ediyordu. Onun yerine mi geçtiğini sormuştu. Gerçeğe epey yakındı bu. Fontaine’in kayboluşundan birkaç ay sonra buraya gelmişti. Davasını Grant Vang üstlenmişti ama Uriah’ya da bilgi verilmişti. Tek ipucu, Fontaine’e benzeyen bir kadının bir minibüse zorla bindirildiğini gördüğünü iddia eden bir şahitti. O hikâyeden de bir şey çıkmamıştı. Zaten ihbarların çoğu asılsızdı ama kaçırılmış olması yüksek ihtimaldi. Uriah onun öldüğünü sanıyordu. Hepsisi öldüğünü sanmışlardı. Profesyonel bir işti, kaçırılmış ve kaçırıldığı gece öldürülmüş, cesedi de yok edilmişti. Herhalde intikam cinayetiydi. Ne yazık ki polislerin başına böyle şeyler gelirdi.

“Buraya nasıl geldin?”

“Elektrikler kesildi. Kaçtım. Yürüdüm.”

Milyonlarca başka sorusu vardı. Kim, nasıl, neden? Ama zamanı değildi. Şu anda kadının tıbbi yardıma ihtiyacı vardı, sorgulanmaya değil. “Memur Nettles, sizi Hennepin Eyalet Tıp Merkezi’ne götüreceksin. Daha sonra yanınıza uğrayacağım. Sizce de uygun mu?”

“Bir yatağa yatabilecek miyim?”

İnsanların çoğunun korktuğu hastane ona çekici geliyordu çünkü bir yatağa yatmak istiyordu. Boğazının yeniden sıkıştığını hissetti. Alçak sesle “Evet...” diyebilirdi.